

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng Chủ Nhật, ngày 10/12/2023

TỊNH KHÔNG PHÁP SƯ GIA NGÔN LỤC

Phần 3

Chương 12

GIẢI ĐÁP HỌC PHẬT NGHI VẤN

BÀI 7-HOÀNG PHÁP VÀ HỘ PHÁP

Ngày nay, người hoằng dương Phật pháp rất ít vì nỗi e ngại tự thân năng lực không đủ. Phật hiểu rõ tâm lý này nên khuyên chúng ta không chỉ “*tự hành*” mà còn phải “*hóa tha*”.

“*Hóa tha*” là giúp người, cũng chính là hoằng dương Phật pháp còn “*tự hành*” là tự mình tu. “*Tự hành, hóa tha*” không chướng ngại nhau. “*Hóa tha*” giúp “*tự hành*” tốt hơn và ngược lại.

Hòa Thượng khẳng định: “***Ở vào xã hội hiện đại này, Phật pháp tuy là tốt nhưng người phát tâm hoằng pháp lại rất ít***”.

Ngài nói: “***Nhiều người khiêm tốn cho rằng mình nghiệp chướng sâu nặng, không có năng lực hoằng pháp lợi sanh nên đời này có thể vãng sanh là đã mãn nguyện***”.

Tâm lý này giống như chúng ta trước đây khi chưa bố thí thì cho rằng “*lấy đâu mà bố thí*”. Đến khi đã bố thí rồi tức là “*hóa tha*” thì lại hiểu sâu hơn, do đó “*tự hành*” thì thắng hơn.

Nhờ “*tự hành*” mạnh mẽ lại khiến “*hóa tha*” càng lúc càng viên mãn.

Trước đây mỗi lần chúng tôi bố thí thì vẫn còn thấy xót, thường đấu tranh: “*Gắng lỗ lần này thôi, lần sau sẽ lấy đủ vốn*”. Phải mất vài lần như vậy, tâm mới không còn lăn tăn.

Ngày nay, nỗ lực trồng rau, làm đậu phụ cứng dường hay làm công tác giáo dục chính là “*hóa tha*”. Việc này không làm chướng ngại công phu tu hành niệm Phật của mỗi cá nhân.

Nếu không “*hóa tha*”, không làm giáo dục thì trẻ em không biết cách sống làm người tốt. Có em là người dân tộc, đầu óc rất đơn thuần, không dạy điều tốt thì em sẽ làm điều xấu.

Giống như trên Kinh mô tả “*Miễn sao có lợi thì làm, chẳng màng tội lỗi bị giam bị cầm*”. Đời sống của gia đình các em đang lo cái ăn, cái mặc, chỉ cần lợi trước mắt là làm.

Bản thân chúng tôi đi khắp nơi mà không rời việc “*hóa tha*”. Đến khi trở về nhà vẫn không hề bị chướng ngại việc tu hành, ngày ngày vẫn học tập, lạy Phật, Niệm Phật.

Nếu chỉ niệm Phật cầu vãng sanh, Hòa Thượng nói: **“Cách nghĩ này không sai nhưng không hoàn toàn đúng. Bạn có được lợi ích từ Phật pháp mà bạn đi rồi thì Phật pháp không có người tiếp nối”**.

Vì sao Hòa Thượng nói là “*bạn đi rồi*” mà không nói là “*bạn vãng sanh*”? Vì nếu chỉ niệm Phật cầu vãng sanh thì đó là nghĩ đến chính mình nên vãng sanh hay không còn chưa rõ.

Kinh Vô Lượng Thọ nói: **“Phát tâm Bồ Đề, một lòng chuyên niệm”**. Hai việc này phải tương trợ cho nhau, nếu thiếu một trong hai thì không vãng sanh.

Nếu không vì chúng sanh, không vì hoằng dương Phật pháp thì chúng ta chưa phát tâm Bồ Đề. Nếu vậy chúng sanh làm sao có thể tiếp cận được lợi ích của Phật pháp?

Hòa Thượng nói: **“Vậy thì chẳng phải là Phật pháp bị đoạn diệt từ thế hệ của chúng ta? Từ khi Thích Ca Mâu Ni Phật sáng giáo đến nay đời đời tương truyền nên chúng ta mới có cơ duyên gặp được Phật pháp”**.

Thật sự phải có tâm “*Đại Từ Bi*” mới nghĩ đến việc này. Nếu trước chúng ta, các tổ sư đại đức chỉ lo niệm Phật vãng sanh thì đến đời chúng ta làm sao có Phật pháp thuần chánh để tiếp nhận.

Hòa Thượng là tấm gương điển hình về việc này. Ngài từ bỏ việc tìm núi sâu và vào am tranh tịnh tu chỉ vì muốn hoằng truyền Phật pháp làm lợi ích cho chúng sanh.

Hòa Thượng nói: **“Nếu đến đời chúng ta mà bị đoạn dứt rồi thì bạn làm sao có thể không xấu mặt với Phật Bồ Tát, với tổ sư đại đức.”**

Vậy nên làm cách nào? Hòa Thượng chỉ dạy: **“Nếu không có năng lực, trí tuệ, tập khí phiền não sâu nặng nhưng chân thật phát đại tâm xả mình vì người, làm sự nghiệp hoằng pháp lợi sanh thì sẽ được Phật, Bồ Tát gia trì”**.

Một khi phát đại tâm, đề khởi tâm chân thành thì sẽ khai mở được bảo tàng vô giá trong tự tánh của chính mình, vốn đầy đủ năng lực, không thiếu một thứ gì cả.

Như Ngài Lục Tổ Huệ Năng từng nói: **“Nào ngờ tự tánh vốn sẵn đầy đủ, nào ngờ tự tánh vốn sẵn thanh tịnh, nào ngờ tự tánh năng sanh vạn pháp.”**

Ngài không biết chữ, từ nhỏ là một tiểu phu đốn củi để mưu sinh, hoàn toàn không tiếp nhận nền văn minh khoa học vậy mà chỉ nghe một câu Kinh thì nguồn tâm liền bùng sáng.

Một câu chuyện khác về một vị phụ trách hương đăng phơi nển làm tan chảy khiến đại chúng không có nên tụng Kinh tối. Thầy trụ trì yêu cầu vị này về am tranh tịnh tu.

Vị này tịnh tâm niệm Phật nhưng không rời tâm muốn độ chúng sanh nên về sau, từ một người không viết được chữ thì đã biết viết còn làm thơ và giảng Kinh.

Bản thân chúng tôi, nhiều việc chưa từng làm bao giờ nhưng đến khi phát tâm vào việc thì vẫn làm được như gói bánh chưng, bánh tét, kho trái sung, trái vả phục vụ đại chúng.

Hay như khi xưa chúng tôi phát tâm dạy chữ Hán. Mặc dù không giỏi nhưng lúc phát tâm cũng là lúc tự học lại. Qua đây cho thấy phát tâm vì người không có nghĩa mình không có lợi.

Lúc dạy cho người cũng chính là lúc mình rèn luyện. Lúc đầu chúng tôi dạy các bộ chữ Hán, sau đó đến “*Phát âm Bắc Kinh*” rồi mới đến bộ “*Nhi đồng Học Phật*”.

Ngay cả khi đặt “*Slogan*” cho Hệ thống Khai Minh Đức chúng tôi nghĩ ngay là: “*Tự tin-Tình yêu-Trách nhiệm*”. Khẩu hiệu này cho dù 200 năm tới chắc chắn không cần thay đổi.

Bởi con người làm việc gì cũng cần phải tự tin và có tinh thần trách nhiệm trên nền tảng của tình yêu thương như Chúa từng dạy “*thần ái thế nhân*” còn Phật dạy “*đại từ đại bi*”.

Việc hoằng pháp lợi sanh cũng vậy. Chỉ cần chân thật phát đại tâm, chân thật xả mình vì người thì năng lực không có sẽ tự có. Thậm chí còn được gia trì cả về tài lực.

Hòa Thượng cho biết: “*Cư sĩ Lý Mộc Nguyên thường nói chúng ta làm sự nghiệp này cần có tài lực. Vậy tài lực ở đâu ra? Hoàn toàn nương vào Phật A Di Đà*”.

Tại Cư sĩ Lâm từ thứ Hai đến thứ Sáu tặng 3.000 suất ăn/ngày cho mọi người không phân biệt tôn giáo, chủng tộc, nghề nghiệp. Thứ 7 và Chủ Nhật lên đến 5.000 suất.

Cúng dường nhiều như vậy nhưng Cư sĩ Lâm chưa từng mua rau, gạo hay bất cứ thứ gì. Các thực phẩm được cúng dường thậm chí còn dư.

Hòa Thượng cho biết lúc kinh tế suy thoái nhất thì nhà ăn Cư Sĩ Lâm vẫn không hề biến động. Thực phẩm còn được chuyển đến viện dưỡng lão, cô nhi viện và các tôn giáo bạn.

Chúng tôi tin và làm như Hòa Thượng dạy. Khi chúng tôi làm trang mạng Tịnh Không Pháp Ngữ, chúng tôi không hề có tâm thư mời chào hay xin tài trợ. Kết quả là trang mạng được thiết kế miễn phí. Việc lắp đặt máy chủ chứa dữ liệu và chi phí điện năng đều có người chi trả.

Hiện tại việc trồng rau, làm đậu phụ cúng dường cũng không tốn kém. Có người cho hạt, giá thể, dinh dưỡng, còn nhà lồng trồng rau thì chúng ta tự thiết kế và lắp đặt.

Đây chuyên sản xuất đậu phụ cũng tự làm nên giá thành giảm gần ba lần. Dây cáp cũng được một huynh đệ phát tâm, làm bao nhiêu cắt bấy nhiêu thì tính tiền, chứ không bị mua thừa hay thiếu.

Ngày Lễ Kỷ niệm Nhà Giáo Việt Nam 20-11 vừa rồi cũng không hề tốn kém vì mọi thứ người của mình làm hết, duy nhất là tiền thuê hội trường phải chi trả.

Hay việc tổ chức lễ hằng thuận tại Sơn Tây cũng chỉ phải trả tiền thuê bàn ghế còn tất cả đều tự làm nên rất tiết kiệm. Cũng có người cúng dường nhưng hoàn toàn tự nguyện. Công tác tổ chức hoành tráng, đẹp đẽ khiến quan viên hai họ cứ ngỡ mình cũng giàu có lắm.

Rõ ràng mọi thứ tiết kiệm ở mức tốt nhất để không hao phí. Đây chính là Phật Bồ Tát gia hộ cho chúng ta.

Tất cả đều là minh chứng cho thấy chỉ cần phát đại tâm vì chúng sanh phục vụ, chân thật xả mình vì người thì Phật, Bồ Tát, long thiên thiện thần sẽ vì chúng ta mà hộ trì.

Hòa Thượng nói: “**Không cần hướng đến người khác mà hóa duyên, mà mở miệng. Chúng sanh không có phước thì tiền không đến, chúng sanh chân thật có phước thì Phật Bồ Tát bảo người mang tiền đến**”.

Người xưa cũng dạy “**Nhất ẩm nhất trác mạc phi tiền định**” - một bữa ăn, một ngụm nước đều do tiền định. Cho nên con người sống nhờ phước. Sự việc hanh thông là nhờ phước.

Mọi người chịu khó chịu khổ một chút, khi có phước rồi thì mọi việc sẽ được tốt. Cho nên không cần hướng đến người khác mà cầu xin.

Hòa Thượng nói: “**Nếu hướng đến người cầu xin thì chúng ta rơi vào trong ý thức nên chắc chắn sẽ phiền não.**”

Như trường học ở Thừa Thiên Huế, chúng ta xây dựng kang trang nhưng chưa đủ duyên đón học sinh thì chúng ta làm vườn rau, làm đậu phụ cúng dường.

Ngay thời điểm nước ngập, chúng ta vẫn cúng dường cho bà con. Đến nay cũng đã đủ phước. Trường sắp sửa vận hành. Đúng là không có phước thì mọi việc khó khăn.

Hôm trước chúng tôi rất vui khi nghe huynh đệ khuyên người: “**Sao không phát tâm lên lò đậu làm để cúng dường vài tháng thì mới có phước. Có phước thì mới làm được tốt**”.

Cho nên chỉ cần phát đại tâm vì chúng sanh phục vụ thì nhất định được Phật Bồ Tát gia trì, do vậy, công tác hoằng pháp lợi sanh là vô cùng quan trọng, là giữ gìn mạng mạch Phật.

Thế nhưng để hoằng pháp được, không thể không nhắc đến vai trò của người hộ pháp. Tuy vậy, có người lại cho rằng hoằng pháp thì mới có công đức.

Từ câu chuyện cuộc đời Hòa Thượng, chúng ta thử nghĩ xem nếu Hòa Thượng không có Bà Hàn Quán Trưởng thì việc hoằng pháp sẽ ra sao?

Ba mươi năm hộ pháp, ngày ngày Bà đều kiến lập đạo tràng để cho Hòa Thượng hoằng pháp. Công đức Hoằng pháp và Hộ pháp là như nhau.

Nhờ có người hộ pháp mà người hoằng pháp mới có thể đưa Phật pháp đến với chúng sanh. Họ không chỉ kiến lập đạo tràng mà làm nhiều việc cần thiết bên ngoài để ủng hộ. Do đó, việc hoằng pháp thì được thuận lợi còn chúng sanh thì nhận được nhiều lợi ích lớn./.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót.

Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!